

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

1 13 ינואר 2015
2

לפני:

כב' השופטת שרה ברוינר ישרודה

נ.צ. (ע) גב' גילה פרימק

נ.צ. (מ) גב' תמר סליימן

התובע

1. זוהר סלמה ת.ז. 066262866
ע"י ב"כ: עו"ד נדר

-

הנתבעות

1. קיבוץ פלמ"ח צובה חברות 510791720990597
2. תיירות צובה אגשח בע"מ חברות
510791720990598
ע"י ב"כ: עו"ד נעמי אשחר ודוד חזן

3
4
5

פסק דין

6

7 עיקר טענתו של התובע בתביעתו דנן, היא כי לא שולם לו כדון עבור כל שעות עבודתו, כאשר לשם
8 כך זויפו דוחות הנוכחות ותלושי השכר שלו באופן שאינו משקף את שעות וימי עבודתו. מכך גוזר
9 התובע תביעתו להפרשי שכר. כן טוען התובע כי לא שולמו לו מלוא פיצויי הפיטורין עם פיטוריו וכי
10 הוא אף זכאי לדמי חופשה והבראה. סה"כ העמיד תביעתו על לא פחות מ 813,364 ₪.

11

12

ואלה העובדות הדרושות לענין

13

14

15

16

17

18

19

20

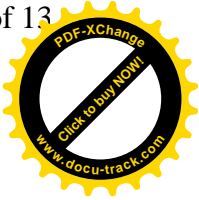
21

22

23

24

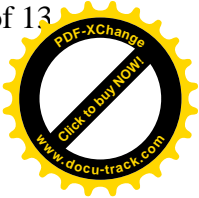
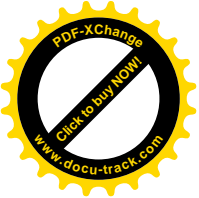
1 מתוך 13

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ט"ע 21475-02-12

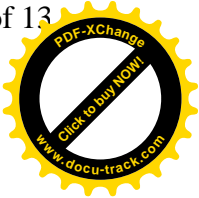
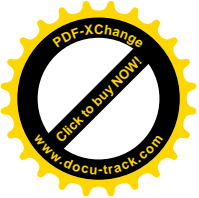
- 1 7. ביום 16.10.10 כינס התובע את העובדים על יד אחד המתקנים בפארק והורה להם לשבת ולא
- 2 להתחיל לעבוד. בעקבות כך הגיע מר שניר למקום וביקש לברר עם העובדים מי עובד, משלא
- 3 ענו כל העובדים הורה למי שאינו עובד, לצאת, ובהמשך לכך נתן התובע הוראה לעובדים לצאת
- 4 ממתחם הפארק, וכך עשו. התובע ציין באזני מר שניר "אתה מבין שאם אתה מפטר אותי, זה כאילו
- 5 שפיטרת את כל העובדים" (להלן: ארוע הנטישה)
- 6 8. ביום 18.10.10 נערכו בעקבות כך שיחות שימוע לעובדים שהשתתפו באותו ארוע, מרבית
- 7 העובדים הביעו חרטה על התנהגותם וחזרו לעבודה. התובע ביקש נוכחות עורך דינו (בא כוחו
- 8 דכאן) בישיבת השימוע ומשכך נתקיימה ישיבת שימוע בעניינו ביום 20.10.10.
- 9 9. בעקבות השימוע, התובע פוטר מעבודתו וקיבל פיצויי פטורין, לשיטת הנתבעת, על אף נסיבות
- 10 פיטוריו.
- 11 10. לא למותר לציין בהקשר זה כי בישיבת השימוע הועלו טענות שונות על ידי התובע ובין היתר
- 12 הטענה כי פיטוריו קשורים ליחסים שבין מנהלו הישיר, מר ציבוטה, לבין בת דודתו של התובע,
- 13 מחד, והן לקיומם של הליכים משפטיים אחרים בהם מעורבים הן התובע והן הנתבעים (עליהם
- 14 נעמוד להלן) מאידך. פרוטוקול השימוע שצורף כנספח 4 לכתב ההגנה מעלה כי אין בו כל ביטויי
- 15 חרטה וכמעט שאין התייחסות לארוע הנטישה. ב"כ התובע דרש במסגרת זו כי התובע יפרש
- 16 מעבודתו תוך שתסופק לו "חבילת פרישה" (ר' בין היתר עמודים 35-30 דשם). משלא הגיעו
- 17 הצדדים להבנה פוטר, כאמור.
- 18 11. בתביעתו, לא חזר עוד התובע על הטענה בדבר הקשר בין פיטוריו לבין עניינים הנוגעים לבת דודתו
- 19 ואולם חזר בהרחבה על טענתו לענין קשר בין פיטוריו להליכים אחרים ולפיכך נציין הרקע לענין
- 20 זה: אותו ענין, במידה המוגבלת שבה נפרש בפני בית הדין, הוא תביעת נזיקין שהגיש אחד בשם
- 21 כדורי נגד הנתבעת 1 והתובע בשל תקיפה. ככל העולה מן הראיות שהובאו בפנינו, נפסקו בהליך
- 22 זה פיצויים בסך 400 אש"ח לטובת אותו כדורי, כאשר האחריות הוטלה גם על התובע באופן
- 23 אישי. ככל הנראה התנהלו הליכים בכמה ערכאות, כאשר התובע והנתבעות מיוצגים על ידי ב"כ
- 24 חברת הביטוח (לטענת בא כוחו, על אף ניגוד עניינים ביניהם). בשלב מסוים החליט התובע,
- 25 באופן עצמאי ובאמצעות בא כוחו דכאן, לערער על פסק הדין (בחודש 4/10). לטענתו, ההחלטה
- 26 לפטרו נבעה מהחלטה לערער שיצרה חזית בין התובע לבין הנתבעות (ההליכים דלעיל יצוינו
- 27 להלן בשם ההליך הנזיקי).
- 28 12. אף שהמחלוקת העיקרית בין הצדדים ברכיבים הדורשים הכרעה, אינה קשורה לנסיבות פיטורי
- 29 התובע, מצאנו לנכון להביא גם עובדות אלה, באשר כפי שיובהר להלן, לדעתנו, הן הן הטעם
- 30 להגשת התביעה דנן.
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

- 1 **דין והכרעה**
- 2 **א. התביעה להפרשי שכר בגין שעות נוספות ועבודה ביום המנוחה השבועית**
- 3 **תחשיב התובע**
- 4 13. התובע טוען כי עבד היקף שעות קבוע במשך כל השנה, שכלל 7 ימי עבודה בשבוע בין השעות
- 5 8.00 ל-19.00 למעט ביום שישי שאז עבד עד השעה 17.00. עוד טוען התובע כי נדרשו לו 5 שעות
- 6 בשבוע לצורך ההסעה של עובדים אחרים. נוכח אלה ערך התובע תחשיב כולל- שאין בו כל פירוט
- 7 אף לא ביחס לאופן עריכת החישוב עצמו, ולפיו זכאי להפרשי שכר בסך של למעלה מ-645,000 ₪
- 8 (שעות נוספות ותשלום בגין עבודה בימי המנוחה השבועית).
- 9 14. הנתבעות מלינות על האופן שבו נערך החשבון וכל טענותיהן דלהן מקובלות עלינו: התובע
- 10 התעלם מתקופת ההתישנות וערך תחשיבים ביחס לכל תקופת עבודתו, על אף טענת ההגנה
- 11 בנדון. על אף שבית הדין בקדם המשפט הורה לו להודיע אם עודנו עומד על מלוא התקופה על אף
- 12 ההתישנות, הודיע כי כך יעשה בלא ליתן כל טעם לדבר; התובע ערך תחשיב עד סוף שנת 2011
- 13 וזאת כאשר אין חולק כי סיום עבודתו חל בחודש 10/2010; החישובים שערך התובע כלליים
- 14 ביותר, ומניחים, כך נדמה, כי בכל יום, חודש ושנה עבד התובע בדיוק אותו מספר שעות, בלא
- 15 התייחסות לחגים, חופשות, מספר ימי העבודה בחודש וכיו"ב; התחשיבים מתעלמים לחלוטין
- 16 מסכומים ששולמו בפועל עבור שעות נוספות ועבודה בימי מנוחה שבועית (בעדותו אישר התובע
- 17 כי אכן מה ששולם היה צריך להיות מנוכה מהחשבון (עמ' 14 ש' 28 ואילך)). בהמשך הדברים אף
- 18 יובהר כי למעשה היו בידי התובע נתונים לפיהם היה יכול לערוך תחשיב מדויק לביסוס טענותיו
- 19 אך הוא נמנע מכך.
- 20 15. בנסיבות אלה, די באמור לעיל בכדי להביא לדחיית תביעתו של התובע. אולם חסד נעשה עם
- 21 התובע ונבחן טענותיו גם לגופן, אף שבכל אופן לא ניתן לכמתן לסכומים גם אם יש בהן ממש.
- 22
- 23 **היקף שעות עבודת התובע- כפי שמשקף מדוחות הנוכחות**
- 24 16. הנתבעת טוענת כי גם לגופו של תחשיב התובע, אין לו יסוד שכן היקף שעות עבודתו היה משתנה
- 25 ומתבטא בדוחות הנוכחות, אשר הינם פרי של הדפסת כרטיס הנוכחות בבואו לעבודה ובצאתו
- 26 ממנה.
- 27 17. אלא, שלטענת התובע דוחות הנוכחות שעל פיהם שולם לו שכרו לא היו אמיתיים ולמעשה נוהלה
- 28 מערכת כפולה של דוחות, הראשונה, הנכונה, והשנייה – המתוקנת, ושעל פיה חושבו זכויותיו.
- 29 לטענתו עשתה כך הנתבעת שכן רצתה להעלים את העובדה כי היא מעסיקה את עובדיה,
- 30 ובכללם את התובע עצמו, 7 ימי עבודה בשבוע, וזאת בניגוד לדין וכלשונו בתצהירו:
- 31 "הנתבעות על מנת להציג מצג שווה בפני צדדים שלישיים, כדוגמת משרד התמ"ת, זיפו ללא כל
- 32 בושה או מורא מפני הדין, את דוחות הנוכחות שלי, כך שנחזו להראות כי אני מקבל מנוחה
- 33 שבועית ו/או מנוחת פיצוי. השוואה בין דוחות הנוכחות האוטנטיים לבין דוחות הנוכחות אשר זיפו
- 34 ע"י מי מהנתבעת תעיד על כך על נקלה"

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

18. לשם ביסוס טענותיו המציא התובע (נספח ג' לתצהירו) 4 זוגות של דוחות נוכחות המתייחסים לחודשים 3/09-12/08. יצוין כי התובע לא טען כי אלו הן דוגמאות לדוחות אחרים שבהם נערכו "זיופים" או כי ישנם דוחות אחרים כדוגמת אלה אצלו או אצל אחרים. (ההתייחסות אל צמדי הדוחות להלן תהיה אל "הדוח המקורי" ו"הדוח המתוקן")
19. אליבא דנתבעת, אין כל הוראה או הרשאה מטעמה לערוך שינויים בדוחות הנוכחות, ואין בידה כל הסבר להבדלים שבין הדוחות המקוריים לדוחות המתוקנים. לטענתה, היא משלמת על יסוד דוחים אמיתיים. ככל שנערכו שינויים בדוחות, אין היא מודעת לכך ואינה יודעת מי עשה זאת, ואולם, הוסיפה וציינה כי בתקופות הרלבנטיות היה התובע מוסמך לערוך שינויים ותיקונים בדוחות הנוכחות של עצמו ושל עובדים שהיו כפופים לו וכך עשה בפועל.
20. עוד מוסיפה הנתבעת כי בחינת צמדי הדוחות מעלה כי דווקא הדוחות המתוקנים גוזרים בפועל שכר גבוה יותר מאשר הדוחות המקוריים. מכאן, טוענת היא, כי לא היתה לה כל סיבה שהיא לתקן הדוחות כנטען ומכל מקום התובע לא נפגע בשל תיקון הדוחות. חשבת השכר של הנתבעת, הגב' הורנשטיין, צרפה לתצהירה את הדוחות המעובדים בהם נרשמו שעות העבודה וחשובי ערך שעה כמתחייב(נספח ז') המקבילים לצמדי הדוחות דלעיל. ניתן לראות כי הדוחות המעובדים תואמים לדוחות המתוקנים מתוך כל אחד מצמדי דוחות התובע.
21. נבהיר כבר עתה כי השוואה של כל צמד מצמדי הדוחות מעלה כי בדוח המתוקן הופחתו מספר ימי עבודה המצוינים בדוח המקורי (הדוח המקורי נערך בשעה מוקדמת יותר מאשר שעת עריכת הדוח המתוקן), הימים שהופחתו הם ימים בהם מצוינים במפורש בדוחות המקוריים שעות כניסה ויציאה. בדוחות המתוקנים מאופס שעון הנוכחות בימים אלו. עוד עולה כי במקרים רבים, אם כי לא בכל המקרים, עבד התובע בימי שישי ושבת.

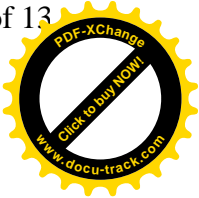
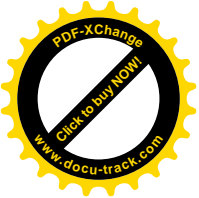
21

22

טענת הזיוף ומסקנותיה

22. כדי לשכנענו כי יש לפסוק לו את הסכומים שתבע, אותם ערך התובע על פי תחשיב כללי כאמור, טוען התובע כך: א. התלושים ודוחות הנוכחות זויפו על ידי הנתבעת ועל כן אינם משקפים את שעות העבודה. ב. מכאן שדי בכך שיטען למתכונת עבודה, והוא זכאי לתשלום על פיה למשך כל שנות העבודה.
- בטרם נעמוד על הטענות גופן, נבהיר מושכלות יסוד:
- ראשית- טענת זיוף היא טענה חמורה שגוון פלילי לה. לפיכך, בדומה לטענת תרמית, מוטל על התובע נטל הוכחה כבד יותר מן הנטל המוטל ברגיל בהליך אזרחי, אם כי, כמובן, לא כבהליך פלילי.
- שנית- אף אם יוכח כי זויפו אותם דוחות שהגיש התובע, לא בהכרח מתחייבת המסקנה כי יש לקבל את גרסתו של התובע באשר להיקף שעות העבודה. למעשה, אם טוען התובע כי שעות העבודה הן כפי העולה מהדוחות המקוריים, הרי שהם שהיו צריכים להיות הבסיס לתחשיב ולא מה שערך בפועל.

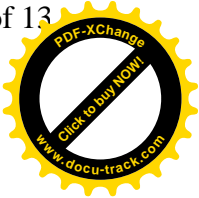
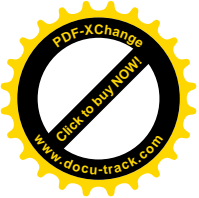
34

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

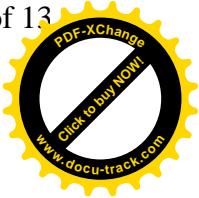
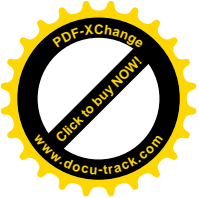
- 1 שלישית- אף אם יש לקבל את גרסת התובע כאמור, לא די בכך כדי לזכות את התובע בהפרשי
 2 השכר להם טוען. לענין זה רלבנטית ביותר טענת הנתבעת כי על פי הדוחות ה"מזויפים" כנטען,
 3 שולם לתובע יותר שכר מאשר היה מקבל על פי הדוחות המקוריים.
 4 נבחן איפוא את הנחותיו של התובע:
 5
 6 **האם היו הנתבעות מעורבות בשינוי הדוחות?**
 7 23. כאמור, עיון בדוחות הנוכחות מעלה כי אכן, ישנם פערים בין הדוחות המקוריים אל מול
 8 המתוקנים.
 9 24. עיון נוסף בדוחות מעלה כי באופן שיטתי הפכו במרבית המקרים (אם כי לא בכלם) דווקא ימי
 10 ד' מימי עבודה לימי העדרות. ניתן אף לראות כי בכל המקרים (למעט אחד- בשבוע שבין 21-
 11 28/2/09) ישנו יום "ריק" שכזה פעם בשבוע. כאשר באותו שבוע ישנה העדרות גם על פי הדוח
 12 המקורי, הרי, כך נראה, שלא נמצא הצורך לקזז את יום ד' (ר' השבוע המתחיל ב21.12.08).
 13 25. אם לא די בכך, עיון בדוח המעובד שצרפה הגב' הורנשטיין ביחס לחודש 3/09 מגלה כי הנתבעת
 14 עצמה סימנה חיצים בין יום השבת שבו עבד התובע לבין ימי הד' שבהם נעדר. סימון זה תומך
 15 בטענתו של התובע כי הרישום של ימי ד' (או ימים אחרים במהלך השבוע) כימי העדרות, במקום
 16 ימי עבודה נועד להציג מצג שבו ניתנה מנוחת פיצוי כנגד עבודה ביום המנוחה השבועית.
 17 26. אמנם, לא תמיד ישנה עקביות ב"בחירת" אותם ימים שאופסו בדוחות המתוקנים, ולעתים דומה
 18 כי הוספו ימים כאלה אף מעבר ל"צורך" להראות מנוחת פיצוי (ר' השבועות האחרונים לחודש
 19 1/09), ואולם הרושם הכללי הוא כי איפוסם של אותם ימים אכן נועד להצביע על ימי מנוחת
 20 פיצוי.
 21 27. ויודגש, הנתבעות הסתפקו בטענה כי לא ידוע להן פשר הדבר ולא נתנו כל טעם (לא ייפלא...)
 22 לשינויים שנערכו בדוחות. יתכן שהטעם לכך הוא העדרויות של התובע בימי הלימודים שלו, או
 23 כל טעם אחר, ואולם אל מול המסמכים המדברים אלינו ובהעדר גרסה מטעם הנתבעת, לא נוכל
 24 להסתפק בספקולציות.
 25 28. גם המניעות הנתבעות מהעיד את העדה שטיפלה בזמן אמת בדוחות – הגב' אורה אייל,
 26 והסתפקות בעדה הגב' מיטל אביצדק אשר העידה כי כלל לא עבדה במועדים הרלבנטיים
 27 בקיפצובה (עמ' 25 ש14), מחזקת את הרושם שנוח היה לנתבעות שלא להעיד את הגורמים
 28 שטיפלו בפועל בנושא. למעשה כל אחד מעדי הנתבעת טען לפנינו כי כלל לא ידע על הבעיה אותה
 29 הציג התובע לפנינו. גם עדותה של הגב' אביצדק, בענין השינויים שנערכו בעקבות טענות שהועלו
 30 ביחס לדוחות (עמ' 27 בכללותו) כללה שינויי גרסה ודומה היה כי היא מנסה להמנע מלהשיב
 31 לשאלות הישירות שהופנו אליה.
 32 29. אין חולק כי צמדי הדוחות הם מסמכים שהופקו מתוך מחשבי הנתבעות עצמם ולא מתקבל על
 33 הדעת כי הדבר נעשה כאשר "אף אחד" לא יודע. כאשר מי שמעיד אינו יודע (כולל אף אלה
 34 הקרובים ביותר לנושא), ומי שיכול לדעת- אינו מעיד, הדבר אומר דרשני.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

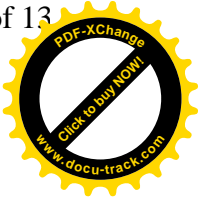
30. יותר מכך, הגב' אביצדק צרפה לתצהירה דוגמאות של דוחות נוכחות תחומים על ידי עובדים שונים כהוכחה לכך שהעובדים חתמו על הדוחות שלהם, ואולם מדובר בדוחות לשנים מאוחרות הרבה יותר, בהן היא זו שעסקה בטיפול בשכר העובדים, וכן גם ביחס לדוחות אלה, דווקא את חתימת התובע על הדוחות שלו, לא מצאה לנכון להמציא.
31. בחקירתם הנגדית של עדי התובע כולם הודו כי העבירו את כרטיסי הנוכחות בשעון הנוכחות בכניסתם וביציאתם. כמו כן אישרו כי נערכו שינויים בדוחות לאחר שהם בדקו את הדוחות וכלשון העד מיקי בר: (עמ' 29 סיפא)
- ש. כששכחת להחתים כרטיס פנית לזוהר וביקשת שיתקן את הרישום.
 ת. הרבה פעמים זה קרה. פניתי או לאייל או למויטל או לזוהר. מי שהיה במשרד הייתי אומר לו, שכחתי, אם אפשר לתקן במחשב.
 ש. כשקיבלת ריכוז שעות בסוף החודש וראית שבשעות לא נרשמו כל שעות העבודה שלך, פנית לזוהר שיתקן את זה.
 ת. הייתי פונה להנה"ח, כי הם מתעסקים עם זה. ניגש לאייל, יש טעות והוא היה אומר לי, אני אדבר עם הנה"ח"ש.
- ואולם, אין כל קשר בין העובדה שהעובדים תיקנו את הדוחות על דרך הוספת שעות הגעה או הוספת שעות עבודה, לבין הממצאים העולים מצמדי הדוחות, שם אופסו ימים בהם צוינו במפורש שעות עבודה מדוייקות. ב"כ הנתבעות נמנעה מלשאול את העדים האם גם נמחקו ימים לאחר שהובהר שמולא השעון על אף העדר עבודה, וטעמיה עמה...
 (עם זאת יצויין כי בהמשך עדותו, אישר מר בר שבדק הדוח כל חודש ואם היתה בעיה היה פונה לאייל. כן הצהיר שלא כל דבר בתלוש הבין, (בעיקר לגבי ערך שעה בלילה בעבודה בגובה) אך היה פונה לתובע והוא היה מסביר לו).
32. אם כן, הגענו לכלל מסקנה כי נערכו שינויים בדוחות הנוכחות, שינויים אשר ברובם נועדו, כך נראה, כדי להציג ימי "מנוחת פיצוי" במהלך שבועות עבודה לא מעטים שבהם, אכן, עבד התובע 7 ימים בשבוע. במובן זה, הרים התובע את הנטל, המוגבר, המוטל עליו להוכיח טענתו, ביחס לדוחות אותם הציג..
33. אנו מקבלים אמנם את טענת הנתבעת כי לתובע היתה גישה לדוחות הנוכחות, וכפי שהעידה הגב' אביצדק-התובע הוא שהעביר (גם אם אולי לא היחיד שהעביר) את הדוחות המתוקנים לתקלה מחדש במחשב בדוח אקסל (ר' עדותה בעמ' 27 ש/ 27 וגם תצהירה), (העביר ולא הקליד) ומתחייב מכך שהתובע ידע היטב את אשר נעשה בדוחות הנוכחות שלו. חיזוק לדבר הוא עצם המצאם של צמדי הדוחות המודפסים ברשותו.
34. עם זאת איננו מקבלים כי השינוי בדוחות שהוצג בצמדים דלעיל נעשה ללא ידיעת הנתבעות שהרי הן שהדפיסו כאמור מהמחשב את הדוח המקורי, והן שאפשרו תיקונים ובוודאי היו ערים לתיקונים שבוצעו. היות ומשמעות התיקונים אליבא דנתבעת עצמה, היתה אף הגדלת שכרו של התובע, קשה לקבל שהדבר נעשה שלא מתוך כוונה וידיעה של הנתבעות אשר מנהלות עסק ואין עניינן לשלם מעבר למגיע. (ר' חקירת מר מלול בעמ' 25).
- מכל מקום, ודאי שגם ידיעת התובע על המהלך אינה מהווה גושפנקא להכשרתו.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

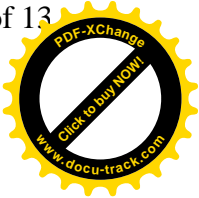
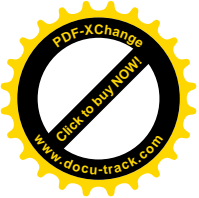
- 1
- 2 **האם ניתן להסיק מסקנה כוללת כי הנתבעות ערכו באופן קבוע שינויים בדוחות הנוכחות?**
- 3 35. לטעמנו, אף כי לכאורה יש בצמדי הדוחות שהציג התובע כדי ללמד על הכלל כולו, הרי שעיון
- 4 מדוקדק בטענות התובע מעלה כי אף הוא אינו סובר כי גם דוחות אחרים, לבד מאלה שהציג,
- 5 אינם נכונים.
- 6 **ראשית** יוזכר כי כאמור, התובע טען לזיוף ארבעה דוחות בלבד. לענין זה אין להתעלם מכך
- 7 שהמזוהר בדוחות לארבעה חודשים **עקבים**. מאידך, צרפו הנתבעות דוחות לשנת 2010 (אז ככל
- 8 הנראה הפנימו את שעלה מהחקירה שנערכה) ביחס לתקופות אלה לא מצא התובע ולו דוח אחד
- 9 שיצביע על טענותיו. התרשמנו כי התובע ידע לשמר מה ש"כדאי" לשמר מחד, ומאידך, אין
- 10 ברשותו יותר מארבעת הדוחות, אנו מסיקים איפוא, כי אין בידו, ואף אין בכלל דוחות כפולים
- 11 נוספים.
- 12 **שנית**- חיזוק לכך שבאופן עקרוני שיקפו דוחות הנוכחות את שעות עבודתו של התובע בפועל
- 13 נמצא דווקא בעדותו שלו בחקירה הנגדית. בסיפת עמ' 13 עומת עם התחשיב הכוללני שערך
- 14 ונשאל לגבי תלושים שונים מה היה היקף העבודה בשעות נוספות, ומאשר- על יסוד תלושי השכר
- 15 (המשקפים את הדוחות המעובדים ולכן את הדוחות המתוקנים) כי ההיקפים היו משתנים.
- 16 בהמשך לכך (עמ' 14 ש. 4) הוא אומר:
- 17 **"ש. אז נראה שכל חודש זה השתנה.**
- 18 **ת. כן מה שכתוב בתלוש.**
- 19 **ש. אתה מבין שאם בכל חודש יש שינוי מהותי במספר השעות הנוספות שעשית, מן הסתם גם**
- 20 **כל שנה היה הבדל.**
- 21 **ת. בגדול כן**
- 22 **ש. ובכל זאת אתה עומד על כך שבכל שנה אותם מספר שעות.**
- 23 **ת. זה השעות הנכונות.**
- 24 **ש. בכל שנה בדיוק אותן שעות.**
- 25 **ת. בבית גם הייתי רושם את השעות שהייתי עובד.**
- 26 **ש. הבאת את הפנקס.**
- 27 **ת. לא"** (הדגשים אינם במקור)
- 28 36. אם כן, התובע ניהל פנקס שעות ועקב במדויק אחר מה ששולם לו. הוא אינו חולק בפועל על מה
- 29 שכתוב בדוחות הנוכחות של הנתבעת וגם בחר שלא להביא ראיה שברשותו שכביכול היה בה כדי
- 30 לסתור את האמור בהם והוא אף מאשר כי עבד בשעות כפי שמצוין בתלוש. מה שיפה ביחס
- 31 לנתבעת יפה גם ביחס אליו, המנעות מהבאת ראיה רלבנטית אשר לכאורה יש בה כדי לתמוך
- 32 בגרסת התובע, מצביעה על כך שכדאי היה לתובע להסתירה.
- 33 (התנהלותו של התובע בשמירה לעצמו של מסמכים "מועילים" לעת צרה- חוזרת על עצמה
- 34 וראה גם האמור בפרוטוקול השימוע בו הודיע כי צילם והקליט עניינים הנוגעים לטענותיו בקשר
- 35 לענייני בת אחותו, וכן עניינים הנוגעים לטענתו בדבר איומים באקדח שהופנו כלפיו (כאמור, אלה
- 36 נזחו עם הגשת התביעה)).

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

37. גם העדים האחרים מטעם התובע העידו כי בדקו את דוחות השעות שנמסרו להם לבדיקה, תיקנו את הדרוש תיקון וכן כי הללו תאמו את מה ששולם להם. (היו הסתייגויות באשר למידת בחינת והבנת התלושים ואולם אנו מטיילים ספק בטענות לענין זה-מצאנו ליחס מהימנות מופחתת לעדותם של מר בר ומר סלאמה אשר העידו בישיבה נפרדת, לאחר שכבר נחקר התובע, ואכן בעדותו של מר בר נמצאו סתירות ופרכות)
38. **נוכח האמור הגענו לכלל מסקנה כי אין להסיק מתוך צמדי הדוחות שהוגשו כל מסקנה ביחס לשינויים בדוחות ביתר תקופת עבודת התובע.**
39. יצויין עוד כי מסקנה זו נתמכת בכך שאליבא דשני הצדדים נוהלה חקירה של משרד התמי"ת בקשר להתנהלות הנתבעות. מר מלול העיד כי הדבר היה טרם תקופתו "לפני 5.6 שנים" (עדותו מיוני 2013), דהיינו ב 2008 נוהלה חקירה. יתכן, ואין אנו קובעים מסמרות לענין זה, כי נוכח החקירה, ניסו הנתבעות לערוך שינויים ולטשטש העסקת ועובדיהן 7 ימים בשבוע. כן סביר בעינינו כי קודם החקירה, אכן עבדו לעתים לא רחוקות 7 ימים בשבוע, ובעיקר התובע אשר אליבא דעדיו שלו (ואף לשיטתו שלו- עד שבחר בחקירתו "להקטין" את מעמדו) היה המוציא והמביא בקיפצובה וכדברי עדיו בתצהיריהם, קיפצובה לא יכולה היתה להתנהל יום אחד בלעדיו. ואולם, בין עבודה שבעה ימים בשבוע (שאף היא בלתי תקינה על פי דין) לבין שינוי בדוחות הנוכחות עקב כך ישנו מרחק.
- די באמור כדי לדחות טענת התובע להפרשי שכר ואולם טעם נוסף יש להוסיף לטעמים הקודמים:
- האם מתיקון הדוחות נובע כי התובע זכאי להפרשי שכר?**
40. כפי שטענה הגבי הורנשטיין בתצהירה המשלים (סעיף 3 וההפניה לנספח י"ז), בדיקה של התשלומים ששולמו לתובע על פי הדוחות המתוקנים, אל מול מה שהיה זכאי לו על פי הדוחות המקוריים, מעלה כי בפועל, על פי הדוחות המתוקנים שולם לתובע יותר מאשר היה זכאי לו על פי המקוריים. הגבי הורנשטיין לא נחקרה על כך כלל ואם כן, גרסתה מתקבלת. יוער כי הדבר לא מפליא שכן עיון בדוחות מעלה כי לא חלו בהם שינויים רק ב"העלמת" ימי עבודה, אלא גם שינויים הפוכים, בהשלמת שעות עבודה בימים אחרים (למשל, בדוחות של חודש 1/09 הושלמו שעות בגין 30 בחודש שנמחק, ביום 29 בחודש, או- אל מול מחיקת 23 בחודש, ישנה תוספת שעות ביום 22 בחודש- ועוד). היות והשעות שנוספו הן בגדר שעות נוספות, ולו בחלקן, משמע שהערך ששולם עבורן גבוה יותר. אם כך, גם התובע היה "מרוצה" מהסדר זה שאך הביא להעלאת רמת שכרו. לפיכך לא הלין על השינוי בדוחות הנוכחות בזמן אמת ו"שמר את הדבר" ליום פקודה. בקשר לכך העיד מר מלול:
- "נכון שהפעם הראשונה שבה שמעת על טענת הזיוף היתה בפגישה שלך ושל ישי עם עו"ד נדר.
- ת. נכון. לראשונה הוצגו לי שני טפסים אחד על השני.
- ש. נכון שמטרת הפגישה הזו היתה ללחוץ עליכם לשלם לזוהר "מצנח זהב" חבילת פרישה מרשימה.
- ת. נכון.

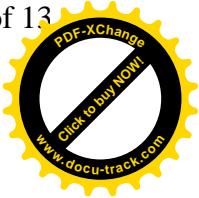
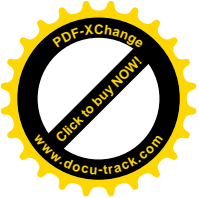

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

- 1 ש. האם לדעתך יתכן שהצגת הדוחות האלה היתה חלק מהנסיון ללחוץ עליכם.
 2 ת. אין שום ספק. זה היה מלווה באיומים שאם לא הוא ילך לתמ"ת ועוד 10-12 עובדים שיש להם
 3 תלויים כאלה, וכן הלאה, ויש לכם תיקים בתמ"ת, ואתם תשלמו הרבה, עדיף לכם לצאת בסכום
 4 נמוך יותר".
 5 יצויין כי אף אנו התרשמנו מהדברים שנאמרו בשם התובע במהלך הדיונים כי אכן נעשה שימוש
 6 באותם דוחות למטרת קבלת כספים מהנתבעת. על כך נעמוד בהמשך.
 7 41. אם כן, גם לו היינו מניחים שצמדי הדוחות שהוגשו משקפים את כלל התנהלות הנתבעות, הרי
 8 שבחינתם מעלה כי על אף הפגמים החמורים בהתנהלות הנתבעות, הרי שזו לא נועדה לפגוע
 9 בתובע, ובפועל לא פגעה בו, ובוודאי לא הצמיחה לו זכות להפרשי שכר לא בגין שעות נוספות
 10 ולא בגין שעות עבודה.
 11
 12 **מתכונת העבודה**
 13 42. למעלה מן הצורך נציין כי גם מתכונת העבודה שהציג התובע אינה יכולה להתקבל כבסיס
 14 לטיעוניו.
 15 ראשית- כאמור, הובהר כי בידי התובע דוחות "אמיתיים". משכך יכול היה התובע להוכיח
 16 בפועל את שעות עבודתו ולא להסתפק ב"מתכונת".
 17 שנית- מתכונת העבודה הנטענת אינה מבחינה בין עונות השנה. ואולם, אין חולק כי הפארק אינו
 18 פעיל בעונת החורף כבקיץ. אליבא דכל העדים, הוא נפתח לקראת פסח ונסגר למבקרים לאחר
 19 סוכות. התובע טען כי הפארק סגור 4-5 חודשים מאוקטובר עד פברואר מרץ(עמ' 8), וכי אז הוא
 20 פתוח יומים שלושה בשבוע.
 21 43. לטענת התובע בימות החורף היו מבצעים עבודות תחזוקה, סידור, נקיון ובניה ולכן נשמרה אותה
 22 מתכונת. ואולם, אף העדים מטעמו חזרו על המתכונת שאותה ציין רק ביחס ל"עונה החמה"- הן
 23 ביחס למספר ימי העבודה בשבוע, והן ביחס למספר השעות ביום (ר' תצהיר מר בר בסעי' 2 ו-7).
 24 44. גרסה לפיה נשמר אותו היקף עבודה אינה מתקבלת על הדעת ובלתי סבירה בעינינו ולענין זה
 25 מועדפת עלינו גרסתו של מר ישי בסעיף 8 לתצהירו- עליה כלל לא נחקר. מכל מקום עיון בדוחות
 26 הנוכחות שצרף התובע מעלה כי הטענה לתחילת עבודה בשעה 8.00 סותרת לחלוטין את העולה
 27 גם מהדוחות המקוריים, כאשר ברוב הימים ברי כי החל לעבוד בשעה 9.00 לערך. גם שעות
 28 הסיום משתנות ביותר ולא מעטים הם הימים בהם סיים התובע לעבוד, בחודשים אלה, בשעה
 29 16.00-17.00 לערך, ולא כטענתו. ואכן גם העד מר ראשד העיד שלמעט בחופש הגדול היו
 30 מתחילים בתשע ומסיימים בשש(סיפת עמ' 17), וכן כי בימי החורף לא היתה מתכונת קבועה
 31 אלא היה תלוי בכמות העבודה שהיתה לאותו יום (עמ' 18 ש15 ואילך). גם הטענה של עבודה
 32 שבעה ימים בשבוע, מצטמצמת בעדותו לתקופת הלחץ בלבד (סיפת עמ' 21)
 33 מכאן שטענתו למתכונת עבודה, נסתרת מתוך המסמכים שהוא עצמו צרף.
 34 45. יוער עוד כי אליבא דתובע, השינויים שנעשו בדוחות הנוכחות לא נועדו "להעלים" שעות עבודה,
 35 אלא אך להסתיר העסקה במשך 7 ימים ברצף, ואם כן, אין מקום שלא לקבל את הדוחות לענין
 36 שעות העבודה עצמן, דוחות שכאמור גם התובע מכיר בהם בפועל.

9 מתוך 13

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

46. אם כן, מתכונת העבודה לה טען התובע, אף היא לא הוכחה ובמקומה לא הובא כל תחשיב אחר, אשר כזכור, יכול היה התובע לערוך על סמך הדוחות ברשותו.

2

3

4

לענין התשלום בגין שעות שבת

47. טוען התובע כי למעשה יום ו' הוא יום המנוחה שלו. ואולם אין חולק כי רק בשנת 2010 כאשר הנתבעות "עשו סדר" בנושא, הוצהר על ידי התובע כי יום המנוחה שלו הוא יום ו'. אין חולק כי שולם לו בפועל עבור שעות שבת בערכי שעות שבת (כאמור לעיל גם התובע הודה בכך). אמנם מצמדי הדוחות שצרף התובע והשוואתם אל מול הדוחות המעובדים שצרפו הנתבעות, עולה כי שולם לתובע באותה תקופה (טרם עדכון יום המנוחה השבועי שלו), בערכי 150% עבור ימי שבת דווקא (כולל מנוחה שבועית בת 36 שעות, לכן גם עבור חלק מימי השישי). ואולם התובע לא הודיע קודם לכן כי יום המנוחה שלו הוא יום שישי. חוק שעות עבודה ומנוחה מאפשר לעובד שאינו יהודי לבחור ביום המנוחה – בין זה שעל פי דתו, ובין השבת. התובע לא הודיע כאמור על בחירה כלשהי, ומהתנהגותו במשך השנים שבהן קיבל שכר בערכי יום מנוחה שבועית בגין עבודה בשבת עולה כי זו היתה בחירתו עד אז, ומכל מקום הסכים לה. אין הוא יכול בדיעבד להעלות טענות בענין זה.

48. יציין מעבר לכך, כי ככל הנראה שלא במקרה לא הלין על כך, שכן הדבר העלה את שכרו. אין חולק שימי העבודה בשבתות היו ארוכים הרבה יותר מימי העבודה בימי שישי, ומשכך ברי בכל סוף שבוע בו עבד, קיבל למעשה הרבה יותר מאשר היה מקבל לו היה מובא בחשבון ימי המנוחה יום ו' דווקא. לא בכדי הבהירו הנתבעות (סעיף 8 לתצהיר הגב' הורנשטיין) כי גם מי שיום המנוחה השבועי שלו אינו שבת קיבל בימי שבת שיעור 150%.

נוכח כל האמור לעיל, נדחית תביעת התובע להפרישי שכר בגין שעות נוספות ובגין עבודה ביום המנוחה.

22

23

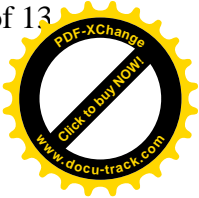
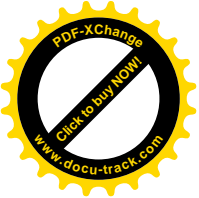
24

ג. פדיון חופשה

49. התובע, כשיטתו, טוען טענות כלליות לפיהן הנתבעות "לא הוציאו את התובע לחופשה בהתאם להוראות החוק ולמצער לא שילמו את פדיון החופשה שנתית ו/או פדיון ימי חופשה כדין". כן טען כי לא נוהל בתלושי השכר פנקס חופשה כדין. מעבר לטענות לא הובאה כל ראיה. כמו כן, גם לענין זה ערך התובע תחשיב כללי על יסוד הזכאות לימי חופשה, תוך התעלמות מוחלטת מדוחות הנוכחות ותלושי השכר המשקפים תשלומי חופשה. לא חל שינוי בגרסתו לענין זה גם לאחר שהגב' הורנשטיין בתצהירה, הפנתה כאמור, הן להוראות לתשלום דמי חופשה והן למכתב בכתב ידו של התובע המבקש לקבל ימי חופשה. השתכנענו כי בפועל יצא התובע לימי חופשה כרצונו, למעט כאשר צרכי העבודה לא אפשרו זאת- (ר' עדותו שלו בעמ' 10 ש9 ואילך) והיה מבקש מעת לעת להכיר בהיעדרויותיו כניצול ימי חופש.

50. התובע טען כי הנתבעות לא ניהלו נכונה פנקס חופשה: עיון בתלושי השכר מעלה כי הנתבעות ניהלו פנקס חופשה מסודר הכולל רישומי חופשה בדוחות הנוכחות, תשלומי חופשה ועדכון תלושי השכר בתוספת החופשה הצבורה ובניצולה. ואכן, בסוף תקופת העבודה, נותרו לפי תחשיב

10 מתוך 13

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ט"ע 21475-02-12

1 הנתבעות 32 ימי חופשה לפדיון, והיא שילמה תמורתם. לא ניתן לקבל התעלמות התובע
2 מתשלום זה את ערך תביעתו.

3 51. למעלה מן הצורך עיינו בדוחות הנוכחות שהגיש התובע, תוך התיחסות לדוחות ה"מקוריים"
4 העיון מעלה כי באותם חודשים, אותם ימים בהם נמחקו מהדוחות המקוריים שעות העבודה,
5 הפכו אח"כ בדוחות המעובדים ובתלושי השכר לימי חופשה. כיון שלא שוכנענו כי אכן לא היתה
6 עבודה בימים אלה, הרי שברי כי ימים אלה לא יכולים לבוא במנין ימי החופשה. סה"כ מגיע
7 מספר הימים ל-14 יום.

8 **משכך, רק בגין ימים אלה זכאי התובע לפדיון חופשה בסך של 240 ₪ ליום ובסה"כ ל 3,360 ₪.**
9 **סך זה ישא הפרשי הצמדה ורביית כדין החל מה-1.11.2010 ועד התשלום בפועל.**

10 52. לא מצאנו כי יש מקום לפסוק פיצויי בגין הלנה של רכיב זה שכן כאמור, התובע לא הלין
11 ולטעמנו, אף שיתף פעולה עם אופן התשלום האמור.

12

13

ג. הבראה

14 53. התובע טען (שוב, בעלמא) כי הנתבעות לא שילמו לו דמי הבראה עבור השנתיים האחרונות
15 והעמיד תביעתו לפיכך בגין רכיב זה, ע"ס 5,110 ₪, על בסיס ערך יום הבראה של 365 ₪ * 7
16 ימים לשנה.

17 54. הנתבעת טענה כי שילמה דמי הבראה בחודש ספטמבר של כל שנה, ובכלל זה שילמה בחודש
18 9/09 2,380 ש"ח (עיון בתלוש אותו חודש מעלה כי אכן כך הוא), ובחודש 9/10 סך של 2457 ₪
19 (כנ"ל). (ראה גם השלמה עבור חודש נוסף במשכורת 10/10).

20 55. ערך יום הבראה בשנת 2009 עמד על 340 ₪ ואילו בשנת 2010 עמד על 351 ₪. אם כן, הסכומים
21 ששולמו כאמור לעיל, כיסו את זכאותו של התובע לדמי הבראה בהתאם לוותקו (7 ימים בשנה-
22 כנתבע) במלואם, ואין כל זכות להפרשים בגין כך.

23

התביעה ברכיב זה נדחית.

24

25

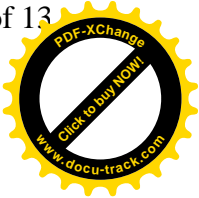
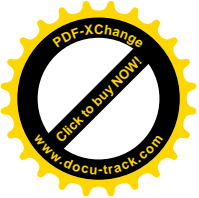
ד. פיצויי פיטורין

26 56. התובע עתר לתשלום הפרשי פיצויי פיטורין לאחר שלשיתנו לא שולמו לו מלוא הפיצויים שהגיעו
27 לו. התובע ציין כי קיבל סך 29,436 ₪, אך כפי שהראו הנתבעות, שכח לציין כי כספים אלה
28 שולמו ישירות בעוד יתרת הכספים הופרשה ל"מבטחים". בסעיפים 25-30 לתצהירה פרטה הגב'
29 הורנשטיין את תחשיב הפיצויים וכן את ההסדר עם מבטחים. הגב' הורנשטיין לא נחקרה על
30 תצהירה ואף בסיכומיו זנח ב"כ התובע כל טענה לענין זכאות לפיצויי פיטורין.
31 די באלה כדי לדחות תביעתו.

32 עם זאת מצאנו לנכון להעיר כי אכן יש ממש בטענות הנתבעות לפיהן היה מקום לשלילת זכאות
33 התובע לפיצויי פיטורין ולו באופן חלקי נוכח התנהלותו, אשר אינה שנויה למעשה במחלוקת
34 בארוע הנטישה.

35

נוכח האמור, התביעה ברכיב זה נדחית.

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

3 הערות כלליות בטרם סיום

57. ראשונה- התובע הגיש, ברשות, סיכומים משלימים המתייחסים לטענה כי תצהירי העדים מטעם הנתבעת, לא נערכו כדין שכן לא נחתמו בפני ב"כ הנתבעת.

אכן, כפי שעלה מן העדויות נפל פגם מהותי בתצהירי הנתבעות אשר לא אושרו כדין (ולמעשה מודה בכך בעקיפין גם ב"כ הנתבעות בסכומיה).

ואולם, התובע לא העלה כל טענה בדבר העדרם של תצהירים בעלי תוקף בטרם חקירת העדים ואף לא במהלכן. לא זו אף זו, ב"כ התובע אף המשיך וחקר את העדים בהתייחס לאמור בתצהיריהם. כפי שציטטה ב"כ הנתבעת בסיכומיה (סעיף 109.8), אישר בפועל כל אחד מן העדים לשאלותיו של ב"כ התובע, ותחת אזהרה שהוזהר על ידי בית הדין, את האמור בתצהירו.

משכך, גם אם יש מקום לומר כי למעשה אין תצהירי עדות ראשית מטעם הנתבעת בפני בית הדין, הרי מה שהתיימר להיות תצהיר הפך לחלק מהחקירה הנגדית (שלכאורה לא היתה צריכה להתקיים), ואם כן עדויות של עדים מטעם הנתבעת (כולל תוכן תצהיריהם) יש לפנינו.

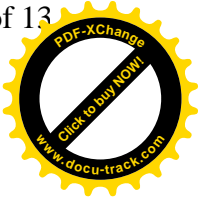
58. השניה- אכן, כמותאור לעיל התנהלותה של הנתבעת ביחס לדוחות הנוכחות ביחס לתקופה האמורה, בעייתית מאד, בלשון המעטה.

ואולם לא פחות חמורה בעינינו היא התנהלות התובע:

התובע טען כי ההליך הנוזקי הוא שהשפיע על הנתבעות והביא לפיטוריו. התרשמנו כי לא כך הוא- וראה לענין זה פירוט ההטבות שקיבל התובע במהלך שנות ניהול ההליך הנוזקי וגם לאחר הגשת הערעור (סעיף 23 לתצהיר מר שניר). למעשה לטעמנו ההפך הוא הנכון: דווקא התובע, אשר קץ במה שלדעתו הוא התנהלות בלתי ראויה כלפיו בכל הנוגע להליך הנוזקי, דווקא התובע אשר בעקבות הליך זה נקלע לחובות כבדים (עליהם עומד בהרחבה בא כוחו גם בהליך השימוע) הוא שהקצין את התנהגותו והתנהל באופן חמור ביותר, לכל הפחות בארוע הנטישה.

למקרא פרוטוקול השימוע עולה הרושם הברור כי עניינו של התובע אינו בהמשך ההעסקה אלא בקבלת אותו "יסל פרישה" אשר יסייע בידו להחליץ מן המצוקה הכלכלית שאליה נקלע. דבר זה כשלעצמו אינו פסול ואולם הפסול החמור נמצא באופן שבו ניסה להביא את הנתבעת לשלם לו: למעשה עלה הן מן הדברים שנאמרו לפרוטוקול הדיון במהלך שמיעת הראיות, והן מתוך העדויות שהובאו לעיל, כי התובע "שלף את הקלף" של צמדי הדוחות כדי לגרום לתובעת לשלם לו בלא קשר לזכויותיו, וכאשר הוא מודע היטב לכך שזכויותיו לא נפגעו. גם אופן ניהול התביעה כאמור, אשר לא נעשה בה כל נסיון להוכיח את רכיביה, אלא אך נסיון להוכיח את מעשיהן (החמורים כלשעצמם כאמור) של הנתבעות, (מהם לא ניזוק כמעט)- מצביע על כך.

בצד חובתו של בית הדין להגן על עובדים מקופחים ולהבטיח קיומן של הוראות החוק, חלה עליו החובה שלא לעודד תביעות מנופחות, שבהן כל שהתובע אוזו בו הוא אותו "איוס" כלפי הנתבע בחשיפת מעשים בלתי תקינים שעשה זה האחרון, כאשר אותו עובד מודע להם בזמן אמת, שותק, ואף אינו נפגע מהן. ודאי אין לקבל שתובע יטול חירות לעצמו להיות פטור מלבסס

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ס"ע 21475-02-12

1 ולו לכאורה תביעתו, "לזרוק מספרים לחלל האויר" בתקוה שהם יפחידו דיים את הצד שכנגד
 2 כדי להניב לו פירות.
 3 בנסיבות אלה, היה מקום לחייב את התובע בהוצאות בגין תביעתו המנופחת שלא הוכחה. עם
 4 זאת, היות ובכל זאת מצאנו ממש בטענות התובע בדבר שינוי הדוחות, אין אנו מוצאים כי ראוי
 5 לפסוק לנתבעת הוצאות כלשהן. משכך, ישא כל צד בהוצאותיו.
 6 59. שלישית-
 7 לשיבת ההוכחות שנקבעה ל 20.5.13 לא התייצבו שנים ממצהירי התובע. ב"כ התובע הודיע רק
 8 בסופו של הדיון כי לא הגיעו וביקש לזמנם. בהחלטה מאותו יום הבהרנו חומרת ההתנהלות ואף
 9 קבענו כי הוצאות הצורך בזימון ישיבה נוספת תקבענה עם סיום שלב הראיות וללא קשר
 10 להכרעה בתיק העיקרי. בישיבת ההוכחות הבאה שנקבעה נשאלו שני העדים בחקירה הנגדית
 11 מדוע לא התייצבו לישיבה המקורית. מר בר העיד כי כלל לא נתבקש להופיע לדיון המקורי, ואילו
 12 מר סלאמה העיד כי עודכן על הדיון רק יום לפני הדיון וכך לא הצליח לצאת מהעבודה. נוכח
 13 עדויות אלה ברי כי התנהלות התובע בענין זה היתה בלתי תקינה, הכבידה על ניהול ההליך
 14 והצריכה ישיבה נוספת. עם זאת – אין מקום להתעלם מהתנהלותן הבלתי תקינה לא פחות של
 15 הנתבעות אשר נטלו חירות לעצמן להגיש תצהירים בלתי מאומתים כדין לתיק בית הדין. לכן,
 16 ועל אף האמור, לא מצאנו, גם בענין זה, לפסוק הוצאות למי מן הצדדים.
 17

סוף דבר

18 התביעה נדחית ברובה למעט חיובה של הנתבעת בתשלום פדיון חופשה כאמור בסעיף 51 לעיל.
 19 אין צו להוצאות.
 20

21
 22
 23 **ניתן היום, כ"ב טבת תשע"ה, (13 ינואר 2015), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.**
 24

תמר סליימן

שדה ברוינר ישראל, שופטת

גילה פרימק, עובדים

תמר סליימן, מעסיקים

שדה ברוינר ישראל, שופטת

גילה פרימק, עובדים

25